
Orzecznictwo Sądu Najwyższego

Palestra 17/5(185), 93-94

1973

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez **Muzeum Historii Polski** w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

ORZECZNICTWO SĄDU NAJWYŻSZEGO

1.

**WYROK Z DNIA 15 WRZEŚNIA 1972 R.
(IV KR 178/72) ***

1. Ze względu na treść art. 9 k.p.k., gwarantującego oskarżonemu nie tylko tzw. obronę formalną, ale także obronę materialną, bezwzględny powód rewizyjny określony w art. 388 pkt 6 k.p.k. istnieje również wówczas, gdy oskarżony formalnie ma obrońcę, lecz obrona jego w sensie materialnym jest uniemożliwiona.

2. Sprzeczność interesów oskarżonych może dotyczyć różnorodnych okoliczności — bardziej lub mniej istotnych. Wzajemne pomówienia

współoskarżonych mogą być podstawowym dowodem w sprawie albo też — w razie istnienia innych dowodów bezpośrednich — mogą nie mieć większego waloru dowodowego. W każdym więc wypadku kwestia ta wymaga rozważenia i oceny z tego punktu widzenia, czy naruszenie art. 76 k.p.k. mogło mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia. Naruszenie zatem przepisu art. 76 k.p.k. stanowi jedynie względny powód rewizyjny określony w art. 387 k.p.k.

* Teza wyroku opublikowana została w OSNKW z 1973 r. nr 1, poz. 11.

2.

**WYROK Z DNIA 12 WRZEŚNIA 1972 R.
(V KRN 361/72) ****

Przepis art. 158 k.p.k. — stojąc na straży przestrzegania zasady bezpośredniości — zabrania zastępowania dowodu z wyjaśnień oskarżonego treścią pism lub zapiszków sporządzonych w sposób nie przewidziany w kodeksie postępowania karnego przez organy MO, pełnomocników i obrońców lub przez samego oskarżonego.

Natomiast kodeks postępowania

karnego nie zabrania ujawnienia na rozprawie — w celu weryfikacji złożonych na niej wyjaśnień oskarżonego — wszelkich wcześniejszych jego oświadczeń sporządzonych w formie listów, zapiszków, notatek itp. Dokumenty takie podlegają odczytaniu i ocenie według zasad określonych w art. 339 § 2 i art. 357 k.p.k.

** Teza wyroku opublikowana została w OSNKW z 1973 r. nr 1, poz. 12.

3.

UCHWAŁA SKŁADU SIEDMIU SĘDZIÓW
z dnia 12 października 1972 r.
(VI KZP 26/72) ***

Sąd, uniewinniając oskarżonego, któremu wyznaczono obrońcę z urzędu (art. 74 k.p.k.), powinien w wyroku zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz właściwego zespołu adwokackiego określoną

kwotę pieniężną jako opłatę z tytułu udziału w sprawie tego obrońcy; jeżeli sąd nie określił wysokości tej kwoty, to jej ustalenie następuje w trybie przewidzianym w art. 368 k.p.k.

*** Teza uchwały opublikowana została w „Orzecznictwie Sądu Najwyższego” Prokur. Gener. z 1972 r. nr 11, poz. 182.

Uwaga. W numerze 3 „Palestry” z 1973 r. opublikowana została (str. 78—80) glosa adw. T. Sarnowskiego do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30.IX.1972 r. III PZP 30/72. Informujemy niniejszym, że uchwała powyższa została opublikowana w OSNCP z 1973 r. nr 3 pod poz. 41.

Redakcja